

1

03458718

ODBRANA
SLUŽBENA TAJNA
STROGO POVERLJIVO

САВЕЗНА РЕПУБЛИКА ЈУГОСЛАВИЈА
ВРХОВНИ САВЕТ ОДБРАНЕ

SP. Бр. 10-1

19. 11. 1996. год.
БЕОГРАД

Na osnovu člana 135. Ustava Savezne Republike Jugoslavije, sazivam 58. sednicu Vrhovnog saveta odbrane za sredu, 21. novembra 1996. godine u 13.00 časova, sa sledećim.

Dnevni redom

- Usvajanje zapisnika sa 57. sednice Vrhovnog saveta odbrane.

1. Informacija o aktuelnoj vojno-političkoj situaciji u regionu.
2. Finansiranje Vojske Jugoslavije.
3. Tekuća pitanja.

Sednici, po pozivu, prisustvuju predsednik Savezne vlade dr Radoje Kontić, savezni ministar za odbranu Pavle Bulatović i načelnik Generalštaba Vojske Jugoslavije general-pukovnik Momčilo Perišić.

Sednica će se održati u Beogradu, Užička 15.

PREDSEDNIK

Zoran Lilić

03458719

PREDSEDNIK SAVEZNE REPUBLIKE JUGOSLAVIJE

ODBRANA
SLUŽBENA TAJNA
STROGO POVERLJIVO

STENOGRAFSKE BELEŠKE

sa 58. sednice

VRHOVNOG SAVETA ODBRANE

- održane 21. novembra 1996. godine -

BEOGRAD

STENOGRAFSKE BELEŠKE

sa 58. sednice

VRHOVNOG SAVETA ODBRANE

ODRŽANE 21. NOVEMBRA 1996. GODINE

Sednica je počela s radom u 13,30 sati.

Prisustvovali su: Zoran Lilić, predsjednik Savezne Republike Jugoslavije i predsjednik Vrhovnog saveta odbrane; Slobodan Milošević, predsjednik Republike Srbije i Momir Bulatović, predsjednik Republike Crne Gore - članovi Vrhovnog saveta odbrane; dr Radoje Kontić, predsjednik Savezne vlade; Pavle Bulatović, savezni ministar za odbranu; general-pukovnik Momčilo Perišić, načelnik Generalštaba Vojske Jugoslavije, i general-major dr Slavoljub Šušić, sekretar Vrhovnog saveta odbrane i načelnik Vojnog kabineta Predsednika SRJ.

(Stenografisao Jordan Živanović, viši debatni stenograf u Kabinetu Predsednika SR Jugoslavije).

Predsedavao je Zoran Lilić, predsjednik Savezne Republike Jugoslavije.

ZORAN LILIĆ:

Predlažem da počnemo s radom.

Otvaram 58. sednicu Vrhovnog saveta odbrane.

Predlažem da usvojimo predloženi dnevni red, koji se odnosi na teme o kojima smo razgovarali.

Pre prelaska na dnevni red, predlažem da usvojimo zapisnik sa 57. sednice VSO. Ta sednica se odnosila - da vas podsetim - na Budžet, na školovanje pilota i na Informaciju o radu ekspertske grupe kada je u pitanju Model Vojske Jugoslavije.

Ja sam pročitao zapisnik.

Da li imate primedbi na zapisnik?

MOMIR BULATOVIĆ:

Ja bih rekao da je ovo novi iskorak u izradi zapisnika sa naših sednica, i mislim da se ovako upubeće zapisnici rade.

ZORAN LILIĆ:

Momo, slažem se s tobom!

Konstatujem da je Savet prihvatio zapisnik sa 57. sednice Vrhovnog saveta odbrane.

Prelazimo na prvu tačku dnevnog reda:

INFORMACIJA GENERALŠTABA VOJSKE JUGOSLAVIJE

Molim generala Perićića da ukratko informiše savet po ovoj tački.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Gospodo predsednici,

Gospodine ministre,

Po prvoj tački rekao bih samo par stvari, koje bih sveo na Republiku Srpsku.

Zahvaljujući aktivnoj ulozi SR Jugoslavije, međunarodna zajednica je bila prinudjena da skine sankcije, a da nije ostvarila svoje ciljeve na prostoru kompletne Jugoslavije i u širem regionu, mi u narednom periodu moramo očekivati određene pritiske. Ti pritisci se, pre svega, izražavaju kroz zahtev da se odredbe Dejtonskog sporazuma sprovedu 100%, što neće biti problem; drugo, što će težiti da se saradjuje sa Haškim tribunalom - što će, kako situacija odmiče, biti sve manji problem; treće, to je da psotoje neka pitanja vezana za Kosovo i Metohiju, a rekao bih i Rašku oblast.

Taj negativan uticaj biće izražen po meri i želji međunarodne zajednice, ali zahvaljujući našoj diplomatiji, smatram da će, po mnogo čemu, taj pritisak u narednom periodu slabiti.

Medjutim, neposredno na bezbednost SRJ mogu i dalje uticati tri spoljna žarišta: prvo, to je stanje u Slavonsko-baranjskoj oblasti, koje je po mnogo čemu bolje od kako je izabrana ova Radna grupa koja konsituise stanovništvo da, po isteku mandata, izvrši izbore i da odluči o svojoj sudbini. Medjutim, Hrvatska bi mogla, u slučaju naglog zaokreta u svojoj politici, to zloupotrebiti i da izazove incidente koji bi izazvali migraciju stanov-

ništva prema SR Jugoslaviji.

Drugo žarište je Prevlaka, čiji status i sami znate, a Hrvatska ne odustaje od toga. U Veneciji je bio jedan seminar o korišćenju Mediterana ukupno, gde su bili svi komandanti ratnih mornarica, među kojima je učestvovala i Ratna mornarica SRJ. Tu je sugerirano od strane NATO-a da se ta zona demilitarizuje, a demilitarizacija te zone za SRJ znači da tamo gde stvarno imamo uslove za baziranje mornarice, mogli bismo je bazirati, a to je Bokokotorski zaliv.

Treće - sve ovo upravo zbog toga i pričam - jeste stanje u Republici Srpskoj.

Vi znate da je Republika Srpska dobila sve uslove da se dalje razvija, zahvaljujući, pre svega, uticaju SRJ. Međutim, zbog raskola političkog i vojnog vrha, preti realna opasnost da se u Republici Srpskoj uništi Vojska, a ako se uništi Vojska, onda preti opasnost da se Republika Srpska reintegriše u Alijinu Bosnu.

Mi smo imali sinoć sastanak s njima; prisustvovali su predsednik Milošević, predsednik Lilić i ja. Taj raskol između vojnog i političkog vrha je poprimio neke oblike antagonizma, tako da međusobno jedni druge hapse i ponašaju se, bezmalo, kao pravi neprijatelji. To najviše ide u prilog pravom neprijatelju - Muslimanima, koji su stekli sve uslove da se naoružavaju; danas je u Ploče ušao brod sa oružjem!

Vezano za tu situaciju, prete dve opasnosti za bezbednost Republike Srpske, a samim tim i bezbednost Jugoslavije:

Prvo, da državni vrh istraje na formiranju Generalštaba sa nekompetentnim ljudima; kao prelazno rešenje, skida autoritativne ljude, postavlja nekompetentne ljude, neznalice, rekao bih i moralno nezrele ljude, kako bi tako stvorili uslove za stvaranje neke nove vojske?! Ta nova vojska, po mom mišljenju, trebalo bi da nosi predznak neke četničke vojske i po formi i po suštini, što bi uticalo na propast Republike Srpske, a time i predstavljalo opasnost po SRJ.

U tom smislu, danas treba da donesemo odluku na koji način da im pomognemo da se taj jaz prevaziđe i, drugo, da im pomognemo da se starešine koji su nosioci progresivne ideje, koji

su izneli rat, koji su vanstranačke orijentacije - da oni tamo opstanu i da budu brana stvaranja neke nove vojske, odnosno brana raspada Republike Srpske.

Da bi vi doneli odluku, izneo bih sledeće podatke, koji su bitni za odlučivanje:

Prvo, iz Republike Srpske ovde na školovanju imamo: u Vojnoj gimnaziji 56 ljudi; u Srednjoj vojnoj školi 146 ljudi; u vojnim akademijama svih vrsta kopnene vojske 293; u Vojno-tehničkoj akademiji 109 i u Generalštabnoj školi 25 i školi nacionalne odbrane 14. To je 643 čoveka.

Treba doneti odluku da li te ljude i dalje školovati ili ne? Ako su oni na političkom talasu i ako budu radili u funkciji vaše zamisli, predlažem da te ljude školujemo, jer će oni biti nosioci tamo tih shvatanja i opredeljenja i okosnica Vojske za dugi period.

Drugo, to je brojno stanje oficira koji su tamo. Maksimalno oficira koji su premešteni i postavljeni tamo imamo 1.241, a privremeno upućeni 70 - što je ukupno 1.311. Vidite i sami koliko imamo podoficira (pokazuje na slajdu).

Svega oficirskog i podoficirskog kadra ima 2.354.

Dalje, oficira, podoficira i ostalih po ugovoru imamo 773.

Ukupno imamo civilnih lica 1.719, ili ukupno lica koje plaća SRJ odnosno Vojska Jugoslavija iz budžeta, to je 4.846 vojnih lica.

Ako državni vrh i vrh vojske bude u korelaciji sa opštom politikom SRJ, predlažem da ove ljude plaćamo i podržimo, jer će oni biti brana bilo kakve devijacije. Ako procenimo da oni idu u nešto što se kosi sa interesima SRJ, a samim tim i Republike Srpske, da donesemo odluku šta da radimo?

Od navedenog broja oficira i podoficira u 30. kadrovskom centru ima ukupno 299 oficira i 219 podoficira, koji su sa prostora SRJ tamo dobrovoljno i žele da ostanu - normalno, ako bude vojni vrh kompetentan da ih vodi dalje kao što ih je i ovaj do sadašnji vodio.

Dalje, ima 1.384 oficira i 1.295 podoficira koji su

sa prostora bivše Republike BiH, odnosno Republike Srpske.

Oficira i podoficira po ugovoru, kojima ističe rok do kraja 1996. godine, ima 137 i u toku 1997. godine 633. U toku 1998. godine ima svega 5 podoficira.

Od navedenog broja oficira i podoficira može prestat služba za 317 lica.

Od navedenog broja oficira i podoficira 1.253 ima onih koji su sa prostora sa Bosne, a imaju porodice na prostoru SRJ.

Ukupni troškovi za sve ovo izdržavanju mesečno su 8 miliona i 753 hiljade dinara, što mi dajemo.

Šta bi se moglo desiti, obzirom na postojeće stanje? Ako državno rukovodstvo bude insistiralo da ovaj sadašnji Generalštab ostane sa četiri čoveka - o kojima ću reći kakvi su - to neće biti dobro. Pero Čolić nema vojne škole; on je 1937. godište, penzionisan je; bio je glavni portparol SDS; od 24 sata je 23 pijan. On je nedorastao za tu funkciju. On je penzionisan kao pukovnik, a oni su ga unapredili u generala. I čin pukovnika nikad ne bi dobio da je u normalnoj vojsci, ali je dobio u toku rata. I bio je učesnik rata - to ne možemo negirati. Znači, to je ličnost koju niko ne prihvata, ličnost koja nije dorasla to da radi.

Drugi čovek je Josipović, koji je bio komandant Vogošćanske brigade - "leva i desna ruka" Momi Krajišniku u raznoraznim mahinacijama na prostoru Vogošća. To je čovek koji je četiri puta dezertirao sa položaja, čovek koji je izgubio žuč. Vi se dobro sećate, a i mene ste kritikovali, da smo jednom angažovali jedinicu da kao povrati žuč; to je čovek kao desnokrilni sused naše jedinice, koji nije mrdnuo ni "prstom", a naši su duboko ušli unutra i izgubili ssmo 8 ljudi, medju kojima je bilo i tri vojnika.

Dalje, čovjek koji je, isto, penzionisan i nije pripadnik Vojske RS, ali se pojavio kao glavni obezbedjivač Radovana Karadžića.

Treći čovek je Pandurević Vinko, koji je bio komandant Zvorničke brigade, mlad i sposoban. Ali, sa Renovicom, koji je četvrti čovek u tom Generalštabu, ali nikad nije bio u vojsci, nego je radio u raznoraznim organima bezbednosti; u toku rata je bio komandant nekog Bezbednosnog centra Zvornika. Njih dvojica su

bili glavni organizatori prebacivanja robe preko Drine.

Znači, sva četvorica su nedostojni da, uopšte, vode Vojsku, još manje da transformišu Vojsku, a najmanje da postojeći borački sastav uspešno organizuju i da odbrane Republiku Srpsku.

Ako njih četiri budu ostala kao čelni ljudi, pretpostavljam, na osnovu zaključaka sada Glavnog štaba Republike Srpske, da će gro ovih oficira o kojima sam pričao napustiti Republiku Srpsku. Jedan deo ljudi će ići na penzionisanje - oni koji imaju pravo na penziju. Najveći deo časnih oficira koji se ne slažu sa tom politikom, doći će u Vojsku Jugoslavije.

Treći deo oficira ima razne razloge: ili mu je porodica tamo, ima tamo stan itd. ili potpao pod uticaj SDS, ostaće tamo.

U svakom slučaju, tada će vojske takoreći nestati, nova se neće napraviti, a to Alija može da iskoristi i da ugrozi suverenitet Republike Srpske.

Ako krenu ti oficiri otud, pošto su oni bitan indikator sigurnosti stanovništva, onda će za njima krenuti svi i mnogo naroda, što će kod nas usložiti i onako složenu situaciju. Što je najgore - biće nezaštićena Republike Srpska.

Druge varijanta, ako bi oni poslušali vas, a i ja sam spreman da pomognem, da ih ubedimo da bez vojske ne mogu da opstanu, i to vojske koja je izvojevala rat, a ne ta nova paravojska, onda da izvrše određene promene i da na čelo Vojske dodju kompetentni ljudi, onda bi verovatno gro ovih oficira ostao tamo, i tu ne bi bilo nekih većih problema, i predlažem da ih pomažemo.

Predlažem da o tome odlučite!

Hvala!

RADOJE KONTIĆ:

Ovo je mnogo gore nego što sam ja mislio!

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Juče smo imali razgovor sa ozbiljnim ljudima: Milovanović, Gvero i Škrbić. Oni su nas upoznali s tim, lepo i trezveno. Oni su kao tamo u vrhu doneli odluku. Pre nego što to kažem, da vas obavestim da su se javili vrlo kasno juče, i onda mi nismo, Momo, mogli tebe da zovemo, jer je bilo kasno. Računali smo da ćemo se videti danas, pa smo predsednik Lilić i ja razgovarali s njima.

Oni u političkom vrhu su dugo većali da li da nastave kontinuitet Vojske RS ili da idu u diskontinuitet? I, kao, opredelili su se za diskontinuitet. Međutim, to objašnjenje o diskontinuitetu je traljavo, to nije diskontinuitet, nego praktično rasturanje Vojske RS. Jer, tamo oni nemaju neku drugu vojsku - nema "žute", "plave" i "zelene" vojske, pa će sada da se opredele za jednu ili drugu, pa će da imaju vojsku.

Mislim da je naš strateški interes da Vojska RS bude sposobna, a ne da svojim slabostima provocira eventualnu agresiju prema njima i da dovede u pitanje Republiku Srpsku. Sadašnje stanje - iz onoga kako mi vidimo - jeste da oni imaju dosadašnji Glavni štab koji kompletno drži Vojsku, i - paralelno s tim - imaju novoimenovani Generalštab na papiru, koji nema nikakvog uticaja.

Najkraće rečeno, mislim da mi njima treba da pomognemo. Ja sam njima i sinoć rekao da je naš interes da se oni ujedine, da nema disonantnih tonova - bez obzira da li se nama svidjaju ili ne ovi što su načelu Republike Srpske; ne treba da bude disonantnih tonova između političkog i vojnog vrha. Mi treba da pomognemo u tom delu koji nije u našim rukama, odgovarajućim razgovorima sa političkim vrhom da se ti problemi prevaziđu, a u domenu u kojem možemo da nastavimo da im pomažemo koliko možemo, da ne bi oslabila borbena sposobnost Republike Srpske i na taj način isprovocirala drugu stranu da naprave poteze koji mogu da se odraze na ukupnu bezbednost i opstanak Republike Srpske.

Što se tiče materijalnog aspekta, on je gotovo neutralan. Jer, ako bismo mi prestali da ih pomažemo sa ovim, ogroman broj bi jednostavno prešao u penziju, a razlika između plata i penzija je gotovo zanemariva. Pošto su oni dugo bili u JNA i imaju pravo na naše penzije, sa stanovišta materijalnih davanja, to se ne bi odrazilo kao neka velika razlika.

Prema tome, mislim da treba da uradimo dve stvari:

Jedna je, da produžimo da im dajemo ovu pomoć da ne bi tamo dovelo do rasula, koje može da napravi "dar-mar" i ugrozi ove stvari.

Druga je, da nastojimo da se sretne sa njihovim političkim vrhom i da im sugeriramo, bez bilo kakvog našeg nametanja, da

oni izglađe te stvari. Nije moguće da oni formiraju neku novu Vojsku na bazi tih policijskih ili paravojnih snaga, jer svaka vojska u sistemu ima sisteme za vođenje rata; to nema nijedna policija. Svaka vojska u svetu dejstvuje u sadejstvu oklopnih jedinica, artiljerije, pešadije, drugih stvari. To moraju da rade profesionalni ljudi, školovani ljudi, ne mogu tek tako da na papiru naprave nekakvu svoju "kulu od karata" koja sutra ne može da radi.

Ako bi oni izgubili svoju respektibilnost kao Vojska RS, oni bi jednostavno pozvali suprotnu stranu da im upadne s nekom intervencijom. Onda bi imali ogromne glavobolje.

Znači, treba da nastavimo da dejstvujemo tako da ih pomirimo, a s druge strane, dok ih ne pomirimo, da ne ostavimo ove ljude na "cedilu" da ne mogu da žive i da rade.

Mladić je učinio jedan vrlo moralan gest. On je rekao da je on odlučio da se povuče; on ne bi ni prihvatio, niti traži, da on bude taj načelnik Generalštaba, zbog ovog Tribunala, pokreta prema njemu itd. Ali, svi oni u Glavnom štabu smatraju da bi taj novi Generalštab, po strukturi, morao po strukturi da zadrži ono što sada ima Glavni štab. Jer, Generalštab od četiri čoveka - na papiru - praktično nema nikakav uticaj na Vojsku. A kompletan Generalštab i komandanti korpusa i cela ta linija po dubini, koja drži, u stvari rukovodi Vojskom.

Jednostavno, treba da im pomognemo da tu nadju neku izmiriteljsku opciju, na koju nemamo nikakve pretenzije da vršimo nikakav specijalni uticaj. Oni dobro znaju - i to su i sinoć potvrdili - mi nikada od njih nismo tražili kako će da se ponašaju; mi smo ih jednostavno pomagali, jer smo smatrali našom dužnošću da im pomažemo, a nikad im nismo uslovljavali: uradite ovo ili ono - oni su radili po svome.

I dalje mi ne treba da ih uslovljavamo, ali je dobro da oni taj spor prevaziđu. Taj spor je, u osnovi, strah političkog rukovodstva da ih Vojska nedovoljno poštuje. Međutim, mnogo je lakše taj jaz prevladati u nekom ozbiljnijem razgovoru, nego rasturiti Vojsku RS i otvoriti bokove za veoma, veoma opasne događaje koji bi mogli da uslede. Jer, treba misliti glavom suprotne strane: ako suprotna strana proceni da je Vojska RS

vrlo slaba ili da je ušla u neku fazu dezorganizacije i rasula, onda mogu da im porastu apetiti i da naprave neke stvari, koje mi ne možemo niti kontrolisati, niti bismo mogli da pomognemo.

Prema tome, najmanji je trošak zadržati pomoć koju imamo, jer da li će se to pretvoriti u penzije ili ne ako se ovi raspu, za nas je materijalno potpuno svejedno. S druge strane, treba da pokušamo da ih na neki način pomirimo i da počnu da rade zajedno.

Mislim da je Karadžić išao namerno na to da likvidira Mladića, jer mu je on bio glavni rival za prestiž u Republici Srpskoj. Mladić je čovek sa ogromnim ugledom u Republici Srpskoj. Sada Mladić izlazi iz toga - nema nikakve pretenzije da ostane. Medjutim, nije dobro da se sa tog osnova izvrši dezorganizacija Vojske i oni dovedu u opasnu poziciju.

Moj predlog je da idemo s dve linije:

Jedna je, pošto je Šainović stalno komunicirao Beograd - Pale, da ga pošaljemo da se s njima dogovori da ovde napravimo jedan razgovor što pre, na primer, u Dobanovcima ili na drugom mestu; da pokušamo da im bratski pomognemo da to prevaziđu. Ta njihova uskogrudost ih mnogo košta. To više nije podela između Republike Srpske i Jugoslavije, nego podela unutar Republike Srpske oni tu mogu mnogo da oslabe i da naprave veliku štetu. Treba da im pomognemo da to prevaziđu. To je u domenu našeg političkog razgovora.

Druga stvar u tome je da, u medjuvremenu, podržimo ovu pomoć njima, da se oni ne bi rasuli.

Mislim da je to predlog koji može da "drži vodu" i da u ovoj situaciji, koja je sve bolja i bolja, ne naprave korak nazad u pogledu nekog rasula ili njihovog dezorganizovanja.

Inače, i oni su nam rekli da je tačno ovo što Momo Perišić kaže - taj čovek je od 24 sata 23 "mrtav" pijan! To nije nikakav general, to su ga častili. Oni nemaju nikakav kontakt sa Vojskom, niti su kvalifikovani. Biljana je tu tvrdoglava. Medjutim, mislim da Biljana tu, uopšte, ne odlučuje. To sa njima mora detaljno da se raspravi, da im pomognemo, da im skrenemo pažnju na to. Jer, Vojska je veliki sistem i oni to ne smeju da rasture. Oni nemaju zamenu za njega. Oni sada mogu policijskim

akcijama da rešavaju neke Jusiće i neke upade po 40-50 muslimana na neke delove. Ali, ako dodje do nekih vojnih operacija, to policija ne može da reši. Tu ne bi smeli da rizikuju. Bojim se da su se suviše opustili.

Predlažem da vidimo da što pre održimo jedan sastanak nas trojica s njima - čim se oni složi da napravimo to tehnički. Ali, da nastojimo da bude celo njihovo rukovodstvo.

U međjuvremenu, da nastavimo sa ovom pomoći, jer bismo inače mi delovali kao faktor potpune dezorganizacije Vojske što nam sigurno nije u interesu - ni njima, a pogotovo interesima Republike Srpske.

Drugo, rekao sam im da nećemo napadati ta njihova rešenja javno, jer bez obzira što mi nemamo dobro mišljenje o rukovodstvu Republike Srpske, mi smatramo da je za interes Republike Srpske važno da se legalno izabrani organi afirmišu, a ne da se dezafirmišu, jer je to protiv interesa Republike Srpske. Kakvi da su, mi treba da ih afirmišemo da oni imaju svoje mesto; to smo im i rekli. Mi treba da pokušamo da ih izmirimo, a ne da mi budemo dalje faktor nekih njihovih podela, jer nije dobro da se oni na bilo koji način dele. Mi možemo da se ne slažemo koliko hoćemo, ali nama je važno da se legalno izabrani organi afirmišu, jer se time afirmiše Republika Srpska i učvršćuje svoju državnost. Čini mi se da to treba da bude naš prilaz. Tu nema mnogo dilema, to nije nikakva dubina, to je na površini jasna stvar o čemu se radi.

ZORAN LILIĆ:

Momo, izvoli!

MOMIR BULATOVIĆ:

Slažem se sa predsednikom Miloševićem - gotovo da nema šta da se doda ovome što je on rekao.

Ono što ja razmišljam, to je da uvijek ovdje kada se susretnemo sa ovim problemom konstatujemo našu pasivnu ulogu. Mi uvek liječimo posljedice. Recimo, pošaljemo nekog našeg oficira na školovanje na Zapad dva mjeseca, pa čitavog života moramo

da mislimo da li je on indoktriniran uticajem te zemlje gde je bio? Pogledajte, mi ovde imamo 4 hiljade ljudi koje školujemo! To je najjača snaga koja treba da afirmiše ulogu naše zemlje i politiku koju vodimo.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Oni nastupaju tako da se reše "crvene kuge"?! Oni bi bili puni sreće da odu svi oficiri, jer oni su za njih "crvena kuga". Oprostite što ovako govorim, svi znate da ne bi opstali bez ekonomske pomoći - sve što se odavde pošalje, oni to zloupotrebjavaju i kažu da je to SDS uradio, a ne DPS ili SPS ili SRJ, već je to isključio uradio SDS.

Oni imaju princip: svi predsednici opština su članovi SDS-a. Pozovu sve komandante brigada i kažu: potpiši da si lojalan SDS-u, a ako nije lojalan, menjaju komandanta brigade i postavljaju svoje ljude. Oni svakako teže da formiraju partijsku vojsku. To je suština. Ako mi njih ne ubedimo da je to pogubno, preti ogromna opasnost da nestane Republike Srpske. Mi pomažemo koliko možemo. Nema teorije, ako se ne promeni u glavama političara nešto, da će ova vojska dalje raditi kako treba. Ona će biti uvek u disproportiji između našeg i njihovog shvatanja i pritiska otud, jer oni imaju strašne opstrukcije. Možete zamisliti: na primer, starešina kojeg je Ratko pozvao da dodje na Pale doživi da mu zarobe ženu i djecu i drže ih kao taoce. Njega oslobode da ode na Pale, a ženu i djecu drže kao taoce! To je fanatizam, to je fašizam!

Ukoliko bi RS otišla u potpuni "aut", onda bi se to kontraproduktivno reflektovalo ovamo. Ja sam sinoć izneo tezu, a i sada smatram: njima neko puni glavu, van nas, da su oni centar srpstva; i kada se kod njih stvore promene, oni će stvoriti promene u celoj SRJ i oni biti glavni!

MOMIR BULATOVIĆ:

Sve je to tačno. Samo, ja kažem - ovo je jedini mogući predlog koji je izneo predsednik Milošević, do koga ste došli zajednički. On nama još uvijek ne rješava problem. Ako mi danas imamo situaciju da pojedine brigade ili korpusi imaju dva komandna

mjesta - Vojska po definiciji mora da bude lojalna državnom rukovodstvu; ako nije, ona više nije legalna vojska. S druge strane, kako će vojska funkcionisati ako ima dva komandanta. To je jedini način.

Mi treba aktivno, preko ovih naših ljudi ovde, i kroz vojsku afirmišemo one principe, a to je da na komandna mjesta dodju profesionalci. Ako mi školujemo sve te ljude, onda moramo da budemo privrženi principu profesionalnog vojnog, poštenog i ljudskog učinka. Ako uspemo da "izboksujemo" te kriterije u razgovoru sa rukovodstvom RS, nezavisno od pojedinačnih personalnih rješenja, teško će biti. Ja ne znam šta je lošije: da li izvršiti primopredaju dužnosti, kao što su, recimo, Grubač i ovaj drugi - ja bih predao dužnost ovom Miloševiću; mjesto je ovaj napravio komandno u Lastvi, a ovaj drugi u Trebinju. Sada dodje neko iz IFOR-a i ide tamo gde mu više odgovara. Prema tome, ta vojska ne postoji u startu.

Dok ne obavimo ovaj razgovor sa rukovodstvom Republike Srpske, mi nismo riješili nijedan problem. Mi treba da pomažemo ove ljude, da ih školujemo, ali da ih učinimo malo prvrženijim našoj politici.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Da ih malo naučite nečemu.

ZORAN LILIĆ:

Odlična je prilika da se preko njih utiče na to kako to tamo treba da izgleda u budućnosti. Jer, 640 budućih oficira nije malo. Verovatno, u vezi toga sa njima morate da imate neke posebne časove.

Mislím da možemo zaključiti ovu tačku.

Mislím da je jedini mogući predlog ovaj koji je dao predsednik Milošević, obzirom da je naš cilj da tamo bude sposobna Vojska RS i da se postigne jedinstvo vojnog i političkog rukovodstva.

Tu je i onaj drugi predlog, da je što je moguće pre organizuje sastanak sa njihovim političkim vrhom; verovatno će

biti neko i iz vojnog vrha - ne znam kako će to biti zamišljeno? Ali, treba učiniti sve da se stvori jedinstvo vojnog i političkog vrha, pre svega, zbog opstanka Republike Srpske, a ja bih rekao i zbog ukupne bezbednosti SRJ, što je naš prevashodni zadatak. Ako se slažete, tako bih zaključio? (Odobranje).

Druga tačka dnevnog reda.

Mislim da nam je predsednik Kontić dosta pomogao i da ne moramo mnogo o tome da raspravljamo i da se ne vraćamo na prethodnu sednicu, obzirom da smo tada doneli zaključke da se napravi konsolidovani bilans, da se na osnovu svega donese budžet. I jedno i drugo je, na naše zadovoljstvo, uradjeno. Usvojena je sugestija i predlog Vrhovnog saveta odbrane da količina para za Vojsku Jugoslavije bude, ako se ne varam, 6 milijardi i 580 miliona - to je bio i predlog Generalštaba.

PAVLE BULATOVIĆ:

To je 6,5 milijardi.

ZORAN LILIĆ:

Dobro, 6,5 milijardi, a ja mislim da treba dodati i onih 80 miliona; to ne bi trebalo da bude problem. No, Raja mora nešto da spusti, ali to ćemo rešiti kroz druge oblike finansiranja.

RADOJE KONTIĆ:

Nadoknadićemo iz drugih izvora.

ZORAN LILIĆ:

Predlažem da što se tiče ona druga dva zaključka sa prošle sednice, koji nisu realizovani, da rok ostane do kraja meseca i da se to obavezno realizuju: da se napravi analiza i predlog do sada odobrenih vanbudžetskih sredstava Vojsci Jugoslavije i drugi zaključak prema Saveznom ministarstvu - da se pripreme podaci o stvarnoj strukturi ukupnih obaveza Vojsci Jugoslavije. Mislim da ovi podaci nisu najsrećnije postavljeni, tako da su obaveze verovatno manje nego što tu piše. I jedno i drugo da bude gotovo do kraja meseca.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Ako mogu, nešto bih rekao o sadašnjem stanju?

ZORAN LILIĆ:

Dobro, ali prvo da zaključimo i drugu tačku, a daćemo ti mogućnost da kažeš kakvo je sadašnje stanje.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Odobreno je za ovu godinu 4 milijarde i 215 miliona, što je bilo 7% od planiranog društvenog proizvoda. U avgustu je povećan društveni proizvod, a to je onda 5,3% društvenog proizvoda. Ako bi bio nastavljen ovakav tempo, do sada je potrošeno 94%, do kraja godine bilo bi potrošeno 83%.

ZORAN LILIĆ:

Ne računajući vanbudžetske prihode?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Da. Ostao bi dug od 17% što bi se prenelo u sledeću godinu. Ako bi budžetska godina bila prenetu u deo januara, bio bi ukupno realizovan budžet 90%, što bi u odnosu na predviđeni društveni proizvod bilo 4,8%.

ZORAN LILIĆ:

Onda mi treba da ti smanjimo ovo što Raja kaže?

RADOJE KONČIĆ:

To je samo razlog da ti smanjim ovo što si dao do sada. Dao sam ti 6,3%, a ti kažeš 4,2%?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Nije. Jer, osnovne potrebe Vojske su s ovim podmirene, a mnogo toga, što je pitanje modernizacije, tehničko održavanje, investiciono održavanje, stanovi - to nije podmireno.

Sledeća šema. Da bi se realizovao budžet, do kraja bi trebalo da bude priliv dnevni 39 miliona, a do sada je bio

10,9% mesečno, a ova sinusoida pokazuje kako to ide po danima.

Sledeće, vanredni izdaci koje smo izvršavali: kontrola naoružanja - potrošili smo 4 miliona, letenje 46, zatezne kamate 120 miliona, troškovi izvlačenja NVO iz SBO 7 miliona, podizanje borbene gotovosti 22 miliona, sprečavanje stočne bolesti 4 miliona itd. Plate lica iz Vojske RS 6 miliona.

RADOJE KONTIĆ:

Odakle zatezne kamate 120 miliona? To je 33 miliona. Platili ste 33 miliona, a ovih 120 miliona nije plaćeno.

PAVLE BULATOVIĆ:

To su kamate plaćene preduzećima.

RADOJE KONTIĆ:

To nijesu zatezne kamate!

MOMČILO PERIŠIĆ:

Dobro, to je 33 miliona.

Predlažem da se povuče rešenje o...

ZORAN LILIĆ:

Momo, povučeno je rešenje - ja sam to uradio.

RADOJE KONTIĆ:

Predsjednik Lilić kaže da je to uradio i ja mu vjerujem.

ZORAN LILIĆ:

Predsednik Kontić i predsednik Marjanović bi mogli videti oko ovoga.

RADOJE KONTIĆ:

Nemojte, molim vas!

PAVLE BULATOVIĆ:

Ali, najnekorektnije je da se ovo tretira kao kredit,

za poreze i doprinose u 1997. godini.

ZORAN LILIĆ:

Ali, to nije pitanje za predsednike Bulatovića i Miloševića. To moraju da reše vlade i ministarstva finansija.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Imamo još jedan predlog. Formirana je JU GARANT banka. U Upravnom odboru nema niko od vojnika iz Generalštaba.

ZORAN LILIĆ:

Evo, tu je Pavle.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Molim predsednika Skupštine te Banke da ubaci jednog vojnika.

ZORAN LILIĆ:

Dobro.

Kada budemo imali ove podatke o vanbudžetskoj potrošnji, moći ćemo da vidimo sve. Sigurno je da ćemo raditi onako kako smo i do sada radili i činiti sve da Vojska ima ono što je najneophodnije, ceneći ukupnu ekonomsku situaciju u zemlji. Ovo smo zaključili na prošloj sednici.

RADOJE KONTIĆ:

Ono što je mobilno, odlučuje ministar za odbranu; ono drugo odlučuje Vlada. Naravno, tu je i bitka oko 400 miliona dolara iz Rusije - dio toga za specijalne namjene.

ZORAN LILIĆ:

To smo zaključili na prošloj sedici.

Ja nemam ništa više po tekućim pitanjima.

Ako ima neko nešto, izvolite!

PAVLE BULATOVIĆ:

Ja bih imao jedno pitanje. Republika Srpska traži od

03458736

naše namjenske proizvodnje remont određene municije za pješadijsko naoružanje.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Kako "remont municije za pešadijsko naoružanje"?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Tačno je, posle izvesnog vremena moraju da se menjaju kapisle ili nekih delova kojima je prošao rok upotrebe.

PAVLE BULATOVIĆ:

Radi se o osam miliona dinara za automatsku pušku i poluautomatsku pušku, 2 miliona za mitraljeze i puškomitraljeze itd. Naši proizvođači kažu da bi oni to platili.

Ja pitam, da li u ovoj situaciji o kojoj je sada govoreno, treba dati za to saglasnost ili ne?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Nije samo to u pitanju. Imamo remont na primer u "Kosmosu", Banjaluka, "Orao" - mi neke stvari remontujemo. To je sve vezano.

RADOJE KONTIĆ:

Zašto bismo mi to sprečavali?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Tu je i sistem veza. Ako ste vi odlučili da im pomazemo, onda i ovo da radimo.

RADOJE KONTIĆ:

Ovo nije pomaganje, ovo je ekonomski odnos, to je naš interes, zašto bismo to sprečavali?

PAVLE BULATOVIĆ:

To treba politički procjeniti.

ZORAN LILIĆ:

Mislim da to može sačekati ovaj sastanak s njima koji će biti vrlo brzo.

RADOJE KONTIĆ:

Ako bi oni to platili, zašto da ne uradimo, jer oni će to kupiti onda na drugoj strani? Otići će kod Hrvata ili Make-donaca.

ZORAN LILIĆ:

Ja mislim da to treba raditi normalno, onako kako se to radi.

Da li ima još kakvih pitanja? (Nema).

Zaključujem sednicu Vrhovnog saveta odbrane.

(Sednica zaključena u 14,30 sati).